

DE WEG

NIETS IS ZOALS HET LIJKT

OVER HET BOEK EN DE AUTEUR

OVER HET BOEK:

Na een lange en emotionele reis door Amerika, op zoek naar het antwoord op de vraag wie hun ouders waren, hebben de kinderen Plump eindelijk de waarheid ontdekt. Wat ze echter vonden, was verontrustender dan welke fantasie ze ooit hadden kunnen bedenken. De harde realiteit die aan het licht kwam, heeft hen diep geraakt, maar ondanks alles hebben ze de kracht gevonden om hun levens weer op te pakken.

Zach, een van de kinderen, heeft besloten zijn studie politicologie te hervatten, een vakgebied dat hem altijd al heeft gefascineerd. Daarnaast combineert hij zijn academische inspanningen met een opleiding tot professioneel honkballer, een passie die hij nooit heeft opgegeven. Terwijl we Zach volgen op zijn pad, wordt al snel duidelijk dat er een duistere schaduw over zijn weg

hangt. De waarheid die ze hebben ontdekt, blijft hem achtervolgen en werpt een schaduw over zijn toekomst.

"DE WEG" is niet zomaar een verhaal; het is een serieuze fiction. Het boek verkent de complexe en vaak tegenstrijdige krachten die een democratie kunnen maken of breken. Door het verhaal van de kinderen Plump te verweven met bredere maatschappelijke thema's, biedt het boek een diepgaande analyse van de politieke en sociale dynamieken die onze wereld vormgeven.

De reis van de kinderen Plump is een metafoor voor de zoektocht naar waarheid en identiteit in een wereld vol geheimen en leugens. Het verhaal laat zien hoe persoonlijke ervaringen onlosmakelijk verbonden zijn met grotere politieke en maatschappelijke krachten. "DE WEG" is een meeslepend en onthullend boek dat de lezer dwingt na te denken over de fragiele balans van onze democratische structuren en de macht die schuilgaat achter de façade van vrijheid en rechtvaardigheid.

OVER DE AUTEUR:

Jan Prins, geboren en getogen in de levendige straten van Amsterdam, vond zijn passie voor schrijven na een succesvolle carrière in de economie en de gezondheidszorg. Als zorgbestuurder ontdekte hij al vroeg de kracht van woorden in zijn werk, maar het was zijn liefde voor verhalen vertellen die hem uiteindelijk naar het schrijverspad leidde.

Gedreven door een diepe nieuwsgierigheid naar wat mensen beweegt in het leven, richt Jan zich in zijn werk op de menselijke ervaring. Van de hoogtepunten van vreugde tot de dieptepunten van verdriet, hij omarmt het volledige spectrum van emoties en weeft ze meesterlijk door zijn verhalen.

Of het nu gaat om een vreugdevolle ontmoeting of een ontroerend afscheid, Jans pen weet de complexiteit van menselijke relaties te vangen. Zijn verhalen spelen zich af tegen de achtergrond van een wereld die voortdurend in beweging is, waar traditionele waarden botsen met moderne realiteiten.

Met zijn eerste boek "Strepen", voortgekomen uit het winnen van een essaywedstrijd, bewees Jan zijn talent voor het vertellen van verhalen. Sindsdien heeft hij een rijke verzameling boeken en publicaties op zijn naam staan.

Als schrijver geeft Jan Prins stem aan de menselijke

ervaring, zijn verhalen fungeren als spiegels waarin lezers hun eigen emoties en ervaringen kunnen reflecteren. Door zijn diepgaande inzichten en meeslepende vertelstijl heeft Jan een blijvende indruk achtergelaten en blijft hij een bron van inspiratie voor velen.

EERDERE TITELS:

Time to go Home No way Home Rondo Zie niet om Duurt te Lang East meets West Going Home Denkend aan Boekhouders Pensionado	Wie was Arm en wie was Rijk? Reizen om te Rijzen Eva De Denker Vertelt Bestemming Bereikt Vrij Worden Gooi-land De Leestafel Strepen
---	--

Meer informatie is te vinden op: www.janprins.com

DE WEG

NIETS IS ZOALS HET LIJKT

DOOR

JAN PRINS

COLOFON

Dit boek is pure fictie, het valt onder het zogenaamde fiction genre. Hierbij worden fictieve gebeurtenissen vermengd en weergegeven tegen een historische achtergrond.

Voor zover de beschreven gebeurtenissen de werkelijkheid benaderen, berust dit op louter toeval en heeft dit niet de pretentie of het doel die werkelijkheid te beschrijven en/of weer te geven.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande - overleden of nog in leven zijnde - personen berust op louter toeval.

Colofon:

Druk: september 2024

Uitgever: Jan Prins www.janprins.com

© 2024 Jan Prins (Standaard Copyright Licentie)

Omslagbeeld: pexels - ramaz bluashvili

Illustraties: openbare bronnen

ISBN / EAN: 9789465121741 Hardcover

ISBN / EAN: 9789465121734 Paperback

ISBN / EAN: 9789465121758 E-book

NUR: 330

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Hierbij zijn uitgezonderd de gevallen van korte quotes ten behoeve van recensies en artikelen.

Alle gebeurtenissen en personen
zijn denkbeeldig.

"Er is iets heerlijk aan het schrijven van de eerste woorden van een verhaal. Je weet nooit helemaal waar ze je naartoe brengen."

Beatrix Potter

INHOUD

OVER HET BOEK EN DE AUTEUR.....	3
OVER HET BOEK:	3
OVER DE AUTEUR:.....	5
EERDERE TITELS:.....	7
COLOFON	10
INHOUD	14
INTRO.....	17
HET BEGIN.....	19
WERKELIJKHEID WORDT FICTIE.....	37
FLASHBACKS.....	56
DE BUL	71
RECES.....	81
YALE	91
BONESMAN.....	108

EUROPA	121
NEDERLAND.....	144
DE CLUB.....	165
ISRAËL	185
DE TEMPELIERS.....	203
VERHOOR	212
KOUD BAD.....	221
ZIEN	228
DE OMSLAG	239
NIEUW BEGIN	248
VERANTWOORDING	255
DANKBETUIGING	258

INTRO

Bij de geboorte stappen we op de trein en ontmoeten we onze ouders. En we denken dat ze altijd met ons zullen reizen. Toch stappen onze ouders op een station uit de trein, zodat we de reis alleen kunnen voortzetten...

Naarmate de tijd verstrijkt, stappen anderen op de trein. En ze zullen belangrijk zijn: onze broer, onze zus, onze vrienden, onze kinderen, zelfs de liefde van ons leven. Velen zullen ontslag nemen en min of meer een leegte achterlaten. Anderen zullen zo discreet zijn dat we niet beseffen dat ze hun stoel hebben verlaten.

Deze reis met de trein zal vol vreugde, straffen, verwachtingen, goede dagen, verdriet en afscheid nemen zijn. Succes is om goede contacten te hebben met alle passagiers, mits we het beste van onszelf geven. Het is niet bekend op welk station we uitstappen, dus laten we gelukkig leven, liefhebben en vergeven.

Het is belangrijk om dit te doen, want als we uit de trein stappen, zullen we alleen maar mooie herinneringen moeten achterlaten aan degenen die hun reis voortzetten. Laten we blij zijn met wat we hebben en de hemel bedanken voor deze fantastische reis. Bedankt dat je een van de passagiers van mijn trein bent. En als ik naar het volgende station moet, ben ik blij dat ik een eindje met jullie heb gemaakt.

(Johannes van Ormesson)

HET BEGIN

1

Het honkbalstadion van de Baltimore Orioles lag in de blakende zon, de toeschouwers schreeuwden hun kelen schor om hun team aan te moedigen. Het team van Bowie Baysox had het niet makkelijk tegen het team van Washington Nationals. In deze heel belangrijke wedstrijd stond dan de één dan de ander voor om het kampioenschap van de Eastern League.

Om een doorbraak te forceren wisselde de coach na de 4e inning van werper en een jonge man ging zich inwerpen met de catcher aan de zijlijn. Hierna betrad hij onder gejuich de werpersheuvel en de vijfde inning begon.

Voor het grote publiek was deze werper een nieuw gezicht, blijkbaar een nieuw talent. De stadionspeaker stelde hem voor: "Dames en heren, u maakt nu kennis met Zach, de nieuwste aanwinst van ons team. Laat van u horen!" Het publiek klapte luid en Zach zwaaide enthousiast terug en maakte zich klaar voor de eerste worp.

Zach rechte zijn rug en stond met zijn één meter negentig klaar om te beginnen. Hij gaf een teken aan de klep van zijn baseball cap, dat was een geheim teken aan de catcher om aan te geven waar hij de bal kon verwachten, zette zijn voet op de plaat en daar gooide hij zijn eerste bal.

Hij probeerde de spelers kort te houden door ze letterlijk op het verkeerde been te zetten door de bal pas op het laatste moment over de thuisplaat te laten draaien, maar dan tussen de hoogte van de knie en de schouder van de slagman, zodat het als slag aangemerkt werd, maar zo dat de slagman niet sloeg omdat deze dacht dat de bal daarnaast terecht zou komen en het als wild zou tellen. De snelheid van het gooien en het kunnen geven van het effect op de bal was essentieel voor dit spel en Zach deed voluit zijn best om een zo optimaal mogelijk resultaat te bereiken.

Tijdens het werpen hield hij ook het veld goed in de gaten om te kijken of er niet een speler van de tegenpartij, die op de honken stond, een honk probeerde te stelen. Hij was niet bang om zijn veldspelers aan te gooien om te proberen een speler uit te kunnen tikken. Een gewaagd spel, maar boeiend om te zien en het publiek waardeerde dat zeer.

Langzamerhand liep het team van Bowie Baysox uit, maar de tegenpartij kwam in de laatste inning weer langszij en met twee man op het eerste en tweede honk dreigde het gevaar dat ze alsnog zouden gaan winnen. Deze spelers probeerden voortdurend een honk te stelen zodat zij uiteindelijk over de thuisplaat zouden kunnen komen. Met

al twee slagmannen uit, doorzag Zach dat en op het moment dat de speler van het tweede honk naar het derde honk rende, draaide Zach zich razendsnel om en gooide de bal naar de derde honkman. De speler stopte abrupt en probeerde terug te rennen naar het tweede honk, maar de derde honkman gooide de bal snel naar de korte stop en die weer door naar de tweede honkman. De speler zag zich de terugweg afgesloten, hij kon geen kant meer op en ten slotte werd het een spel tussen vier veldspelers en was het Zach die hem uiteindelijk uit tikte!

Het publiek stond op de banken en de wedstrijd was, met Zach in een beslissende rol, in het voordeel van de thuisploeg beslist!

De coach rende op Zach af en feliciteerde hem met zijn geweldige entree!

2

Het kampioenschap kon de Bowie Baysox niet meer ontgaan en de overwinning werd dan ook groots gevierd. Zach werd geïnterviewd door de krant en de TV. Hij was de man van de dag. Zach onderging dit met een glimlach om de lippen en genoot volop. Tussen de bedrijven door appte hij naar zijn zus Merry in Bowie, Maryland. Zij was zijn grootste fan.

Laat op de avond was hij terug in zijn kamer op de universiteit en opeens dacht hij weer terug aan hoe het in 2020 toch allemaal zo gekomen was:

In het noordoosten van de Verenigde Staten ligt de stad Bowie in de staat Maryland. Aan de Teal Lane 13 woonde de familie Plump. Na het overlijden van hun vader Mike woonden de kinderen daar samen met hun moeder Carolyn. De oudste zoon Zach was 18 jaar, daarna kwam de dochter Merry van 16 jaar en ten slotte hun broertje Ethan van 6 jaar.

Ze leefden daar betrekkelijk zorgeloos tot op een bepaalde dag Merry thuiskwam en niemand aantrof. Op de tafel lag een briefje van hun moeder met de mededeling dat ze weg gegaan was, omdat ze nu voor zichzelf koos om een nieuw leven te beginnen. Ze voegde daaraan toe dat ze vond dat de kinderen wel voor zichzelf konden zorgen.

Merry was totaal verbijsterd en zodra haar broer Zach thuiskwam, stortte ze zich op hem om hem om hulp te vragen. Maar ook hij was met stomheid geslagen en wist niet wat te doen.

Wel wisten ze zeker dat ze het hun jongere broertje nog niet moesten vertellen. Met zes jaar oud zou hij het niet begrijpen.

Er volgde een lange periode van onzekerheid waarbij ze gezamenlijk voor het huishouden zorgden. Dat was best een uitdaging, want hun broertje mocht niets weten. En van allerlei kanten kwamen er problemen op hen af.

De rode draad in hun leven werd de angst om in een pleeggezin te worden geplaatst. Dan zouden ze elkaar kwijt raken en wie weet wat hun dan zou gebeuren. De

gruwelverhalen over pleeghuizen en pleeggezinnen waren te erg voor woorden. Wat zou Merry als jonge vrouw wel niet te wachten staan? En Zach, dan kon hij zijn sportcarrière wel vergeten. En die kleine Ethan? Wat zouden de nonnen wel niet met hem doen?

Ten koste van alles moesten ze hun geheim bewaren.

Dat werd in de loop van de tijd steeds moeilijker, omdat de kleuterjuf van de kleine Ethan steeds achterdochtiger werd. Deze Megan werd steeds fanatieker om de waarheid te achterhalen. Ze ging zelfs zover om hun thuis te bezoeken.

Natuurlijk konden ze het ook niet nalaten om te zoeken naar hun moeder. Dat bleek heel moeilijk, omdat deze er alles aan had gedaan om haar sporen te wissen. Maar het weinige wat ze vonden, was zeer vreemd. Zo bleek ze lid van een soort gezelligheidsclub - The Mint Leaf - waar ze aan waarzeggerij deed. Ook haar werk bij een makelaarskantoor bleek vreemde elementen te bevatten. Zo reisde hun moeder de hele wereld over en verbleef in de mooiste plaatsen en duurste hotels. Ten slotte bleven er meer vragen over dan antwoorden.

Zach bleek een talent in honkbal te zijn en kreeg zelfs een sportbeurs om na zijn High School verder te gaan studeren. Hij werd daarbij erg geholpen door Amaia, een vriendin van Merry die ze in The Mint Leaf had ontmoet.

Om Zach de kans te geven die studie te gaan volgen besloot Merry om na haar examen voor het huishouden te gaan zorgen en te gaan werken bij een sportschool. Daar ontmoette ze Chad, een collega, waar ze later verkering mee kreeg.

De doorbraak kwam toen er een afrekening van een creditcard kwam, waaruit bleek dat hun moeder wat besteld had in het plaatsje Bowie in Texas. Een plaats met dezelfde naam, maar nu duizenden kilometers verderop aan de andere kant van het land!

Er was maar één oplossing en dat was haar daar te gaan zoeken.

Gelukkig had Chad een auto en een rijbewijs en was hij bereid met hen die reis te gaan maken. Dat werd een erg avontuurlijke reis waarbij ze gevolgd werden door nota bene de kleuterjuf Megan!

Onderweg overnachtten ze in het Mark Twain National Forest in de YMCA Trout Lodge. Daar raakte Zach bevriend met Jennifer, die daar vakantiewerk deed.

In Texas volgde de ontknoping waarbij ze hun moeder Carolyn eindelijk terugvonden. Maar ze wilde niets meer van haar kinderen weten. Opeens dook hun “overleden” vader Mike ook nog op om het nog verwarrender te maken.

Maar voordat ze antwoorden kregen, volgde een inval door de FBI, onder leiding van de ‘kleuterjuf’ Megan, die

agent bleek te zijn. Hun ouders werden opgepakt en lieten hun kinderen met verbijstering achter.

De ouders bleken bij een Russisch spionage nest te horen dat undercover in Amerika woonde, de zogenaamde sleepers. Deze woonden als normale burgers in het land, maar konden elk moment geactiveerd worden.

De kinderen hadden ze als klein kind uit een pleeghuis gehaald en die hadden daar geen weet van.

De kinderen waren natuurlijk erg geschokt, zeker toen ze hoorden dat hun ouders op het punt hadden gestaan om president Trump te vermoorden. Deze zou net als president Kennedy een toertocht door Dallas gaan maken. Deze moordaanslag kon dus net voorkomen worden.

En toen.....

"Zach, ga je mee naar de disco?" klonk de stem van zijn kamergenoot Obi. Zach kwam op de aarde terug en blij dat die herinnering voorbij was ging hij mee.

3

Het was in 2020 eerder september dan ze dachten, dus het werd toen tijd dat Zach zich ging melden op de Johns Hopkins-universiteit. Hij laadde zijn Jeep Renegade in met de noodzakelijke zaken om zijn appartement in te richten en natuurlijk - het allerbelangrijkste - zijn honkbalspullen. Het viel Merry en ook de kleine Ethan zwaar om afscheid

van hem te nemen. “Ik ben terug voordat jullie het weten”, riep hij, “en ik neem de was mee.” Hij knipoogde naar zijn zus.

Eenmaal in Baltimore aangekomen, de auto een plekje gegeven, zich aangemeld en het appartement ingericht, kon hij met zijn studie politicologie beginnen, gecombineerd met zijn sportopleiding.

Weemoedig dacht Zach hieraan terug, wat was dat een belangrijke stap in zijn leven geweest en nu was dat alweer jaren geleden. Op dit moment was het 2024 en stond hij dicht voor zijn eindexamen.

Het was een fijne universiteit, hij was blij dat hij daar terechtgekomen was.

Op Wikipedia wordt deze universiteit als volgt beschreven:

De Johns Hopkins-universiteit (Engels: Johns Hopkins University, JHU) is een particuliere instelling voor hoger onderwijs in Baltimore in de staat Maryland in de Verenigde Staten. De Johns Hopkins-universiteit wordt als een van de belangrijkste onderzoeks- en onderwijsinstellingen ter wereld beschouwd. De universiteit staat in de Times Higher Education World University Rankings van 2020 op de twaalfde plaats.

De universiteit die in 1876 werd gesticht, is naar de ondernemer en filantroop Johns Hopkins (1795-